

MONESTEIR: Historie trestu smrti

Bičování ve všech dobách lidské historie - Židé, Egypťané, Syřané, Peršané, Spartané, Římané. Hlavně jako vedlejší trest, ale i jako hrdelní. V Egyptě malá šance na přežití 1000 ran rákoskou za „zkažené mravy“. V Římě dűtky - flagra - z býčí kűže, ve Španělsku ze svázaných provázkű. K bičování k smrti nebo zmrzačení dűtky zakončené olověnými kuličkami nebo ovčími kűstkami. Maso bylo roztřepené, změněné v krvavou lepkavou kašovitou hmotu, která začala s přibývajícimi ranami odpadávat. Křesťanská martyrologie - ubičovány sv. Memodora, Metrodora, Nymfodora, Bibiana, Markéta.

Takové bičování obnažilo kosti a člověk umíral na gangrénu, která pronikala do otevřených ran (místní odúmrt' tkáně). V Orientě a Asii - hlavně v Číně - byly dűtky zakončeny kovovými hroty, hřebíky a někde i udicemi, aby lépe trhaly kűži. Angličané (národ námořníkű) bičovali provazem a s oblibou pak oběť ponořovali do mořské vody nebo do octa.

Papežský stát užíval bičování až do poloviny 19. století. Marie Biogiová byla v roce 1851 bičována zcela nahá v Perugii, protože nabádala veřejnost k nekuřáctví (snížily by se výnosy stolice, na něž měla monopol). Během náboženských válek ve Francii několik set příkladů bičování. Město Báziers bylo na příkaz sv. Dominika zmasakrováno, avšak mladé a sličné dívky byly ušetřeny pro bičování. Zcela nahé byly přivedeny ke hrobu Pierra de Castelnau a mnichy dokrvava bičovány dűtkami s olůvky. Ty, které to přežily, byly podřezány, avšak ještě zneužity.

Nejhorší ruská knuta - trestaný umíral mezi čtyřicátou a padesátou ranou. Knuta - dűtky z kožených páskű s kovovými kuličkami na kocích. Oficiálně zrušen 1845, nahrazeno prostým bičováním až do roku 1863. Tisíce odsouzencű ubičováno bojary za malicherná provinění. Ivan IV. Hrozný nechal knutou ubít vlastního syna cara Ivana a sám mu zasadil první rány. Na celém světě se bičovalo po celém těle, jen v Tibetu na stehna.

Islámské země znaly běžně ubičování až do poloviny 20. století - dodnes bití zcela běžné ve Sjednocených arabských emirátech, Saúdské Arábii, Íránu, Jemenu, Pakistánu (a v mnoha dalších).

Abú Dábí 1984: odsouzení páru k ukamenování, protože to byli cizinci, trest zmírněn na bičování.

Saúdská Arábie 1989: 4 muži odsouzeni za účast na pumovém atentátu proti svatým místům v Mekce - jeden 1500 ran dűtkami, tři další 1000 ran - ani jeden nepřežil.

Severní Jemen 1986: muž za sexuální delikt 100 ran veřejně (zemřel).

Pákistán dodnes zná za sexuální delikty („zenija“) sto ran bičem - pokud přežije, má jej dav ukamenovat. Nejvíce se rozmohl v Mosambiku. 1983-1990 odsouzeno 200 osob za černý obchod, krádeže, znásilnění většinou k 90 ranám na záda, ramena a stehna.

„Kdo se dopustí zločinu proti Alláhovi a lidskému rodu a oddá se pití, kdo bude užívat zkvašený nápoj, dostane osmdesát ran bičem“ (Pákistán: platný zákon). Bič [domnívám se, že jde o rákosku] smí být dlouhý maximálně 122 cm, silný 1 a 1/4 centimetru, kat má být nestranný a soucitný muž. Pokud je odsouzený příliš slabý nebo starý - počet ran do omdlení, aby nezemřel. Lékař určí, bude-li se pokračovat. Těhotné ženě se trest odloží až po porodu

nebo potratu 2 měsíce. Žena může při trestu sedět, muž musí stát. Za cizoložství oddaných ukamenování, za cizoložství svobodných 100 ran bičem - obvykle smrt nebo trvalé následky - rozdrčení ledvin nebo zlomení páteře.

V Islámábádu (hlavní město Pákistánu) jsou tyto tresty časté. V roce 1988 zatkla policie při razii v jednom hotelu= pochybné pověsti jedenáct mužů. Byli odsouzeni k hromadnému bičování, jež bylo stereofonně přenášeno. Pro uspokojení i radost davu přenášely rozmístěné mikrofony svist holí a výkřiky bolesti odsouzenců. Dav při každém výkřiku skandoval "Alláh!, Alláh!, Alláh!"

Poprava klacky či holí. Bití holemi, klacky a obušky se velice blíží bičování, umožňuje však trest stupňovat. Omezený počet ran může znamenat jen prosté potrestání, silné údery ve velkém počtu však mohou způsobit rychlou smrt." Většina zákoníků s bitím holemi počítala, pro některé to byl i hrdelní trest. Výprask holemi byl běžný u Egyptanů, Řeků, Hebrejců i Číňanů. V Římě bylo bití určeno pro písemné urážky. Ve starší i novější době měli k bití holemi zvláštní přichylnost v Anglii a Rusku.

Ve Francii dávána vždy přednost prutům a důtkám (výjimkou byla zámořská území, kde se bití holemi užívalo během celého 18. a 19. století). Dodnes je trest ubití holemi v Kambodži-Kampučii.

Od dubna 1976 do 1978 Rudí Khmerové popravili desítky tisíc osob ranami hole nebo obušku. Dodnes je zákonným trestem v Singapuru, kde hrozí za asi třicet deliktů (pokus o vraždu, ozbrojený útok, znásilnění, tajné přistěhovalectví a obchod s drogami). Obvykle se vyměřuje 24 ran obuškem.

Historické detaily: Důtky byly zrušeny v Barbadosu (ostrov u Jižní Ameriky) v roce 1938 a nahrazeny ranami tamaryškovou holí. Ta byla opět nahrazena důtkami v roce 1991.

Bičování se běžně užívá mimo uvedené ve Svazijsku, Afghánistánu, Malajsi, Singapuru, na Trinidadu a Tobagu a na Grenadě. V říjnu 1990 zavedl do místního trestního zákoníku bičování parlament na Bahamách za sexuální zločiny. Důtky „devítiočasá kočka“ tvoří devět provazů nebo kožených pásků, vybavené uzlíky a dalšími nástroji.

V Íránu je trest vězením doplněn zbitím holí od 10 do 100 ran. Tresty 1000-1500 ran důtkami mohou být v Saúdské Arábii rozděleny do několika dní. Obecně platí, že trestní zákoníky islámských zemí, vycházející z koránu, stanoví za smilstvo sto ran bičem nebo důtkami.